

Arrest

nr. 252 103 van 1 april 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 31 december 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 november 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 februari 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 maart 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN en van attaché E. GUSSÉ, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Colombiaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 3 augustus 1965 in Bogota, de Colombiaanse hoofdstad. Hier woonde u tot uw tweeëntwintigste levensjaar, tot u naar Cali verhuisde. In Cali woonde u tot aan uw vertrek uit Colombia. De laatste vier of vijf jaar vóór uw vertrek had u een winkel waar u algemene voedingsproducten verkocht.

Uw laatste echtgenoot had schulden uitstaan. Op een avond zag u dat hij werd aangesproken door iemand die u niet kende en dat hij een geweer op uw man richtte. U ging dichterbij, waarop deze man

wegliep. Uw man was zodanig in shock door het incident dat hij naar het ziekenhuis moest worden gebracht en dezelfde avond overleed aan een hartinfarct.

Drie of vier maanden later werd u opgebeld door iemand die eiste dat u de schulden van uw man zou afbetalen. U weigerde. Vijftien tot twintig dagen later ontdekte u dat op één van de deuren van uw winkel een groot en rood kruis werd geschilderd. U werd drie maanden later opnieuw opgebeld met de eis om de schulden van uw echtgenoot af te betalen. U bleef weigeren. Twee maanden later werd in uw winkel een steen binnen gegooid. Hierop was een brief bevestigd waarop stond dat u diende te betalen. Hier ging u nog steeds niet op in, waarop ze u bleven opbellen met de eis om de schulden van uw man terug te betalen.

U legde de hele situatie uiteindelijk voor aan één van uw zonen. Die adviseerde u om de hele zaak te verkopen, wat u stapsgewijs deed. Zo betaalde u leveranciers af doch stopte u met nieuwe bestellingen te plaatsen. In januari 2019 ontving u een laatste telefoontje en in februari 2019 verkocht u uiteindelijk de winkel. U verbleef nog enkele maanden op verschillende plaatsen in het land, uw twee oudste zonen waren namelijk vrachtwagenchauffeurs en u reed met hen mee. U verliet uiteindelijk op 7 april 2019 per vliegtuig Colombia. Na een transit in Madrid kwam u op 8 april 2019 in België aan, waar u op 12 april 2019 een verzoek om internationale bescherming indiende. Uw (minderjarige) zoon M.(...) A.(...) B.(...) O.(...) kwam in oktober 2019 naar België.

U verklaart niet terug te kunnen keren naar Colombia, waar u vreest dat men van u geld zal blijven opeisen.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende documenten neer: uw paspoort, uw identiteitskaart, het geboortecertificaat van uw zoon Miguel Angel, zijn vluchtgegevens van Colombia naar België en het overlijdenscertificaat van uw echtgenoot.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) kan namelijk geen geloof hechten aan de door u aangehaalde feiten. Zo wordt vooreerst gewezen op uw erg vage en summiere verklaringen in verband met de schulden die uw man zou hebben opgelopen, de kern van uw relaas. Opvallend genoeg kan u niet zeggen bij wie hij schulden zou hebben uitstaan. U kan zelfs niet met zekerheid zeggen of hij bij meerdere personen schulden had (CGVS, p.12). U weet geen enkele naam te noemen van een beweerde schuldeiser (CGVS, p.12). Dat hij u dit nooit zou hebben meegedeeld is weinig aannemelijk. Bovendien zou hij u de avond voor zijn overlijden hebben meegedeeld dat de man die hem bedreigde een schuldeiser van hem was, doch dat hij hem al zou betaald hebben (CGVS, p.6). Dat hij u op dat moment ook zijn naam niet zou meegeven, of dat u hem dit niet expliciet zou hebben gevraagd, is verre van logisch te noemen. U weet evenmin te zeggen hoeveel uw schulden uw man zou hebben gehad (CGVS, p.9). Men moge eerder verwachten dat uw man u ook dit zou hebben meegedeeld. Ook de aard van de schulden is voor u een groot vraagteken. U stelt te denken dat hij wel eens geld leende voor reparaties aan zijn wagen, maar weet verder niet wat hij met het geleende geld deed (CGVS, p.9). U weet ook niet hoelang uw man al schulden zou hebben gehad (CGVS, p.13). U weet evenmin of hij ooit al bedreigd zou zijn geweest omwille van deze beweerde schulden (CGVS, p.13). Dat u zo weinig afweet van de schulden die uw man zou hebben opgelopen, nochtans de oorsprong van uw beweerde problemen, doet enorm twijfelen aan de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag.

De vaststelling dat u niet bepaald haast aan de dag heeft gelegd om uw land te ontvluchten is opnieuw een aanwijzing dat u in werkelijkheid geen problemen zou hebben gekend. U verklaart al van juni 2018 telefonische bedreigingen te hebben ontvangen. U zou regelmatig telefonisch bedreigd zijn geweest tot en met januari 2019, één keer zou uw winkel beklad zijn geweest met rode verf en één keer wierpen ze een steen binnen (CGVS, p.7). U zou Colombia evenwel pas verlaten hebben op 7 april 2019, aldus tien maanden nadat de bedreigingen zouden zijn begonnen. Indien u werkelijk een vrees voor vervolging zou koesteren, kan men verwachten dat u sneller uw land van herkomst verlaat. Bovendien had u al die tijd, u verklaart van voor de eerste bedreigingen (CGVS, p.9), een geldig paspoort, waardoor u ten allen tijde Colombia had kunnen verlaten. U verklaarde daarentegen dat u vanaf december besloot om uw winkel stop te zetten, wat u geleidelijk aan deed totdat u ze in februari definitief zou gesloten hebben (CGVS, p.7 & 14). Dit is bezwaarlijk een snelle vlucht te noemen. Na de sluiting zou u nog twee maanden met twee van uw zoons, beide vrachtwagenchauffeurs, op verschillende plaatsen in Colombia hebben verbleven vooraleer het land te verlaten (CGVS, p.10). U verklaart dat u plots beseftte dat u zo niet kon verder leven en stabiliteit nodig had (CGVS, p.10). Dat u opnieuw twee maanden wachtte om het land te verlaten, toont andermaal aan dat uw beweerde vrees wel zeer relatief was en ondermijnt eens te meer het geloof in uw beweerde problemen.

De aard van de bedreigingen aan uw adres roept ook de nodige vraagtekens op. Zo verklaart u dat ze u talloze keren, al kan u opvallend genoeg niet precies zeggen hoe vaak (CGVS, p.10 & 11), telefonisch bedreigden over zo'n tien maanden lang. In al die tijd zouden ze u nooit fysiek benaderd hebben of aangevallen. Er kwam ook nooit iemand naar de zaak om het geld op te eisen (CGVS, p.12). Men moge verwachten dat dergelijke bedreigingen gevolg krijgen en dat u effectief fysiek benaderd zou worden, indien u bij herhaling blijft weigeren om in te gaan op hun eisen. Dat ze bovendien nog vier maanden zouden wachten na de dood van uw man om u aan te spreken is opnieuw weinig logisch te noemen. Men moge verwachten dat ze u onmiddellijk na diens overlijden aanspreken, indien ze werkelijk wouden dat u zijn schulden begon af te lossen. Ook uw gedrag springt in het oog. U heeft al die tijd al deze bedreigingen gerelativeerd en stelt nooit schrik te hebben gehad. Het was echter totdat ze ook uw zonen bij naam begonnen te noemen dat u angst had en besloot het land te verlaten (CGVS, p.6 & 7). Dat het u pas na tien maanden zou beginnen dagen dat deze mannen gevaarlijk zouden zijn, slaat werkelijk nergens op.

Nog andere zaken ondermijnen het geloof in uw relaas. U verklaart twee keer naar de politie te zijn gestapt. Een eerste keer was nadat u een eerste keer bedreigd werd, doch toen zouden ze geantwoord hebben dat ze niets konden doen omdat uw man op een illegale manier geld leende (CGVS, p.8). Dat de politie om deze reden zou weigeren om een moordzaak te onderzoeken, laat staan op zijn minst uw klacht neer te schrijven, is weinig aannemelijk. Een tweede keer zou u op weg zijn geweest naar het politiekantoor doch had u het gevoel, hoewel u verklaart niet zeker te zijn, dat u achtervolgd werd (CGVS, p.8). Dat u dan, nadat u zag dat deze persoon u niet meer volgde, niet meer naar het politiekantoor ging is wederom niet logisch. Men moge verwachten dat u zich dan gesterkt voelt om juist wél de hulp van de politie in te schakelen. Dient daarnaast te worden opgemerkt dat het markant is dat u pas een eerste keer naar de politie stapt nadat u zelf bedreigingen zou hebben ontvangen, drie of vier maanden na de dood van uw man (CGVS, p.8). Men moge eerder verwachten dat u naar de politie stapt nadat uw man stierf ten gevolge van een bedreiging met een wapen, thans volgens uw verklaringen. Tevens markant is dat u de enige bent aan wie openstaande schulden van uw man werden geëist. U verklaart dat uw overleden echtgenoot ook broers en zussen had, u denkt dat ze ook in Cali woonden. Uw man had ook nog twee kinderen bij een andere vrouw. Het ligt eerder in de lijn der verwachtingen dat ook zij worden benaderd om de schulden van uw man af te betalen en niet alleen u. U stelt integendeel dat dit niet gebeurde, u zou zelfs aan hen niet de vraag hebben gesteld of ook zij werden benaderd (CGVS, p.12 & 13). Men moge verwachten dat u dit wel deed.

Bovenstaand geheel van vaststellingen leidt onvermijdelijk tot de conclusie dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door u aangehaalde problemen. Bijgevolg kan u niet als vluchteling worden erkend.

De neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie van het CGVS niet ombuigen. Uw paspoort, identiteitskaart en geboortecertificaat van één van uw zonen bevestigt uw en zijn identiteit, die in deze beslissing niet worden betwist. Zijn vluchtgegevens bevestigen dat hij later naar België kwam. Wat betreft het overlijdenscertificaat van uw laatste echtgenoot, dient te worden opgemerkt dat zijn overlijden in februari 2018 op zich niet in twijfel wordt getrokken. Dat hij overleed aan een hartinfarct omdat hij bedreigd werd met een wapen toont u hiermee evenwel niet aan.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd onder Uribe en Santos een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg gehad. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord.

Op 7 februari 2017 gingen de vredesonderhandelingen tussen de Colombiaanse overheid en de tweede grootste rebellengroepering, het ELN van start. Het intern gewapend conflict met het ELN bleef onder de huidige president Duque evenwel voortduren. Confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen vinden nog steeds plaats in diverse regio's van Colombia. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn.

Zowel uit de UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum Seekers from Colombia" van september 2015, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/560011fc4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 13 november 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_veiligheidssituatie_colombia_20191113.pdf en de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 27 juli 2020, beschikbaar op https://cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie_20200727.pdf blijkt echter duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen, de NIAG's (new illegal armed groups) en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het platteland in Norte de Santander, Arauca, Nariño, Cauca, Valle del Cauca, Chocó, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Córdoba en Putumayo. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade tengevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er van 1 januari tot 23 september 2019 72 confrontaties waren tussen de overheid en gewapende groeperingen en tussen gewapende groeperingen onderling waarbij burgerslachtoffers te betreuren vielen ten gevolge van het algemeen geweld. De meeste van deze incidenten vonden plaats in de regio Catatumbo, Norte de Santander, de regio Bajo Cauca in Antioquia en in Arauca. Bij deze 72 incidenten vielen slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers, waaronder doden en gewonden. Uit de meest recente cijfers blijkt dat ook gedurende de periode van 1 december 2019 tot 1 juni 2020 het gewapend geweld zich voornamelijk afspeelt tussen de verschillende gewapende groeperingen onderling of de gewapende groeperingen en de militairen of politie. Het gaat om 260 incidenten waarvan bij 26 incidenten een beperkt aantal burgerslachtoffers viel. Gedurende

deze referentieperiode vonden de meeste incidenten plaats in Cauca, Antioquia, Norte de Santander, Valle del Cauca en Nariño. Uit de geraadpleegde bronnen blijkt dat het aantal burgerslachtoffers tengevolge van willekeurig geweld de afgelopen jaren zeer beperkt blijft in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in Colombia, dat in 2020 bijna 51 miljoen bedraagt <https://worldpopulationreview.com/countries/colombia-population>.

Het gros van de gewelddadige incidenten die zich in Norte de Santander, Arauca, Nariño, Cauca, Valle del Cauca, Choco, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo afspelen neemt echter de vorm aan van doelgerichte moorden, bedreigingen en aanvallen op openbare voorzieningen en infrastructuur. Dit geweld is echter doelgericht en niet willekeurig van aard.

In de overige regio's en in de (groot)steden van Colombia is er geen sprake van een gewapend conflict en wordt het geweld gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing.

Te benadrukken valt dat het geweld in de steden slechts in geringe en indirecte mate gelieerd is aan het gewapend conflict in de bovenvermelde departementen. Bij de moorden die in de steden worden gepleegd worden veelal burgers met een specifiek profiel geviséerd, zoals bijvoorbeeld vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten. Dit geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met art. 48/4, §2, c) Vw. en houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Het gemeenrechtelijk crimineel geweld in de Colombiaanse grootsteden, waaronder ontvoeringen, drugshandel en afpersingen, kadert evenmin binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviséerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoekende partij al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.3. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad geen geloof hechten aan verzoeksters asielrelaas.

Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde terecht:

"Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) kan namelijk geen geloof hechten aan de door u aangehaalde feiten. Zo wordt vooreerst gewezen op uw erg vage en summiere verklaringen in verband met de schulden die uw man zou hebben opgelopen, de kern van uw relaas. Opvallend genoeg kan u niet zeggen bij wie hij schulden zou hebben uitstaan. U kan zelfs niet met zekerheid zeggen of hij bij meerdere personen schulden had (CGVS, p.12). U weet geen enkele naam te noemen van een beweerde schuldeiser (CGVS, p.12). Dat hij u dit nooit zou hebben meegedeeld is weinig aannemelijk. Bovendien zou hij u de avond voor zijn overlijden hebben meegedeeld dat de man die hem bedreigde een schuldeiser van hem was, doch dat hij hem al zou betaald hebben (CGVS, p.6). Dat hij u op dat moment ook zijn naam niet zou meegeven, of dat u hem dit niet expliciet zou hebben gevraagd, is verre van logisch te noemen. U weet evenmin te zeggen hoeveel uw schulden uw man zou hebben gehad (CGVS, p.9). Men moge eerder verwachten dat uw man u ook dit zou hebben meegedeeld. Ook de aard van de schulden is voor u een groot vraagteken. U stelt te denken dat hij wel eens geld leende voor reparaties aan zijn wagen, maar weet verder niet wat hij met het geleende geld deed (CGVS, p.9). U weet ook niet hoelang uw man al schulden zou hebben gehad (CGVS, p.13). U weet evenmin of hij ooit al bedreigd zou zijn geweest omwille van deze beweerde schulden (CGVS, p.13). Dat u zo weinig afweet van de schulden die uw man zou hebben opgelopen, nochtans de oorsprong van uw beweerde problemen, doet enorm twijfelen aan de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag.

De vaststelling dat u niet bepaald haast aan de dag heeft gelegd om uw land te ontvluchten is opnieuw een aanwijzing dat u in werkelijkheid geen problemen zou hebben gekend. U verklaart al van juni 2018 telefonische bedreigingen te hebben ontvangen. U zou regelmatig telefonisch bedreigd zijn geweest tot en met januari 2019, één keer zou uw winkel beklad zijn geweest met rode verf en één keer wierpen ze een steen binnen (CGVS, p.7). U zou Colombia evenwel pas verlaten hebben op 7 april 2019, aldus tien maanden nadat de bedreigingen zouden zijn begonnen. Indien u werkelijk een vrees voor vervolging zou koesteren, kan men verwachten dat u sneller uw land van herkomst verlaat. Bovendien had u al die tijd, u verklaart van voor de eerste bedreigingen (CGVS, p.9), een geldig paspoort, waardoor u ten allen tijde Colombia had kunnen verlaten. U verklaarde daarentegen dat u vanaf december besloot om uw winkel stop te zetten, wat u geleidelijk aan deed totdat u ze in februari definitief zou gesloten hebben (CGVS, p.7 & 14). Dit is bezwaarlijk een snelle vlucht te noemen. Na de sluiting zou u nog twee maanden met twee van uw zoons, beide vrachtwagenchauffeurs, op verschillende plaatsen in Colombia hebben verbleven vooraleer het land te verlaten (CGVS, p.10). U verklaart dat u plots beseftte dat u zo niet kon verder leven en stabiliteit nodig had (CGVS, p.10). Dat u opnieuw twee maanden wachtte om het land te verlaten, toont andermaal aan dat uw beweerde vrees wel zeer relatief was en ondermijnt eens te meer het geloof in uw beweerde problemen.

De aard van de bedreigingen aan uw adres roept ook de nodige vraagtekens op. Zo verklaart u dat ze u talloze keren, al kan u opvallend genoeg niet precies zeggen hoe vaak (CGVS, p.10 & 11), telefonisch bedreigden over zo'n tien maanden lang. In al die tijd zouden ze u nooit fysiek benaderd hebben of aangevallen. Er kwam ook nooit iemand naar de zaak om het geld op te eisen (CGVS, p.12). Men moge verwachten dat dergelijke bedreigingen gevolg krijgen en dat u effectief fysiek benaderd zou worden, indien u bij herhaling blijft weigeren om in te gaan op hun eisen. Dat ze bovendien nog vier maanden zouden wachten na de dood van uw man om u aan te spreken is opnieuw weinig logisch te noemen. Men moge verwachten dat ze u onmiddellijk na diens overlijden aanspreken, indien ze werkelijk wouden dat u zijn schulden begon af te lossen. Ook uw gedrag springt in het oog. U heeft al die tijd al deze bedreigingen gerelativeerd en stelt nooit schrik te hebben gehad. Het was echter totdat ze ook uw zonen bij naam begonnen te noemen dat u angst had en besloot het land te verlaten (CGVS, p.6 & 7). Dat het u pas na tien maanden zou beginnen dagen dat deze mannen gevaarlijk zouden zijn, slaat werkelijk nergens op.

Nog andere zaken ondermijnen het geloof in uw relaas. U verklaart twee keer naar de politie te zijn gestapt. Een eerste keer was nadat u een eerste keer bedreigd werd, doch toen zouden ze geantwoord hebben dat ze niets konden doen omdat uw man op een illegale manier geld leende (CGVS, p.8). Dat de politie om deze reden zou weigeren om een moordzaak te onderzoeken, laat staan op zijn minst uw klacht neer te schrijven, is weinig aannemelijk. Een tweede keer zou u op weg zijn geweest naar het politiekantoor doch had u het gevoel, hoewel u verklaart niet zeker te zijn, dat u achtervolgd werd

(CGVS, p.8). Dat u dan, nadat u zag dat deze persoon u niet meer volgde, niet meer naar het politiekantoor ging is wederom niet logisch. Men moge verwachten dat u zich dan gesterkt voelt om juist wél de hulp van de politie in te schakelen. Dient daarnaast te worden opgemerkt dat het markant is dat u pas een eerste keer naar de politie stapt nadat u zelf bedreigingen zou hebben ontvangen, drie of vier maanden na de dood van uw man (CGVS, p.8). Men moge eerder verwachten dat u naar de politie stapt nadat uw man stierf ten gevolge van een bedreiging met een wapen, thans volgens uw verklaringen. Tevens markant is dat u de enige bent aan wie openstaande schulden van uw man werden geëist. U verklaart dat uw overleden echtgenoot ook broers en zussen had, u denkt dat ze ook in Cali woonden. Uw man had ook nog twee kinderen bij een andere vrouw. Het ligt eerder in de lijn der verwachtingen dat ook zij worden benaderd om de schulden van uw man af te betalen en niet alleen u. U stelt integendeel dat dit niet gebeurde, u zou zelfs aan hen niet de vraag hebben gesteld of ook zij werden benaderd (CGVS, p.12 & 13). Men moge verwachten dat u dit wel deed.

Bovenstaand geheel van vaststellingen leidt onvermijdelijk tot de conclusie dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door u aangehaalde problemen. Bijgevolg kan u niet als vluchteling worden erkend.

De neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie van het CGVS niet ombuigen. Uw paspoort, identiteitskaart en geboortecertificaat van één van uw zonen bevestigt uw en zijn identiteit, die in deze beslissing niet worden betwist. Zijn vluchtgegevens bevestigen dat hij later naar België kwam. Wat betreft het overlijdenscertificaat van uw laatste echtgenoot, dient te worden opgemerkt dat zijn overlijden in februari 2018 op zich niet in twijfel wordt getrokken. Dat hij overleed aan een hartinfarct omdat hij bedreigd werd met een wapen toont u hiermee evenwel niet aan.”.

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en worden door de Raad overgenomen.

Verzoekster verwijst naar algemene informatie inzake het “gota a gota systeem”, een systeem waarbij criminele bendes geld uitlenen in ruil voor woekerrentes en waarvan haar echtgenoot het slachtoffer werd, die zij toevoegt aan het verzoekschrift, maar dit volstaat niet om aan te tonen dat verzoekster in haar land werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Dit risico dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekster blijft hier, gezien de ongeloofwaardigheid van haar verklaringen, in gebreke.

Waar verzoekster argumenteert dat het een algemeen bekend feit is dat Colombia een zeer machistische cultuur kent en onder verwijzing van algemene informatie aanvoert dat een echtgenoot niet snel bij zijn echtgenote te rade zal gaan met zijn problemen teneinde te verschonen dat zij geen details weet van de leningen die haar man is aangegaan, overtuigt zij niet.

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het geenszins over details gaat, maar dat werd vastgesteld dat verzoekster geheel onwetend is met betrekking tot de beweerde leningen. Zo werd vastgesteld dat verzoekster niet kan zeggen bij wie haar echtgenoot schulden heeft, zij zelfs niet kan duiden of het gaat om één of meerdere schuldeisers, zij geen enkele naam van een schuldeiser kent, zij niet weet hoeveel schulden haar echtgenoot zou hebben gehad, noch hoe lang dit heeft geduurd en of hij hiervoor eerder bedreigd werd. Voorts kan zij ook niet duiden om welke reden haar echtgenoot deze schulden zou hebben gemaakt.

Voorts kan uit de informatie die verzoeker aanhaalt omtrent de machistische cultuur in Colombia niet worden afgeleid dat mannen het gegeven dat zij bedreigd worden en schulden hebben niet zouden delen met hun echtgenote. Uit deze informatie blijkt immers dat in de Colombiaanse samenleving mannen een dominante rol in het huishouden spelen als kostwinner en tuchtmeester en de verantwoordelijkheid op zich nemen voor het behoud van de familietrots en de positie binnen de gemeenschap, maar ook dat machismo niet synoniem is met strikte mannelijke dominantie - het is eerder de publieke verpersoonlijking van het mannelijke gezinshoofd. Machismo vereist een aparte rol voor mannen en vrouwen in het economische leven en de consumptie, de afhankelijkheid van vrouwen van mannen, en verschillende levensdoelen voor mannen en vrouwen. Nu meer vrouwen beter betaalde banen hebben en vooraanstaande posities in de samenleving innemen, is de rol van machismo minder dominant in stedelijke centra, maar nog steeds evident op het platteland. Hierbij wordt gesteld dat machismo de rol van de vrouw als moeder definieert, naast haar echtelijke rol. De traditionele man-vrouw verhouding gaat ervan uit dat de vrouw de wensen van haar man boven die van haarzelf stelt. Zij

is verantwoordelijk voor de verzorging van de kinderen en het huishouden, maar de echtgenoot beslist over de eerste levensbehoeften van het huishouden. Vrouwen uit de lagere klasse en de lagere middenklasse hebben vaak een baan buitenshuis of werken op het land om bij te dragen aan het levensonderhoud van het gezin, waardoor zij een grotere mate van gelijkheid krijgen. Voorts blijkt hieruit dat vrouwen een zichtbare en belangrijke rol in de samenleving op zich hebben genomen. Wat verzoeksters persoonlijke situatie betreft, wordt opgemerkt dat verzoekster zelf werkte en een winkel uitbaatte, waardoor de traditionele man-vrouw verhouding waarbij de man de kostwinner is en de vrouw thuisblijft en voor de kinderen en huishouden zorgt, in verzoeksters hoofde niet speelt. Dergelijke algemene informatie is dan ook geheel niet bij machte verzoeksters onwetendheid te verklaren noch te verschonen.

Ook waar zij aangeeft dat zij heeft getuigd over wat zij zelf heeft meegemaakt, zijnde de bedreiging van haar echtgenoot en de daaropvolgende hartaanval, zij niet meer details kan geven en van haar niet het onmogelijke mag verwacht worden, herhaalt zij slechts haar verklaringen, doch doet hiermee geen afbreuk aan de concrete en pertinente vaststellingen van de bestreden beslissing. Van verzoekster mag wel degelijk worden verwacht dat zij over de schulden van haar echtgenoot meer informatie kan geven aangezien dit de aanleiding was van haar eigen problemen en waarvoor zij thans stelt een nood aan bescherming te hebben. Haar onwetendheid desbetreffend maakt wel degelijk dat er geen geloof kan worden gehecht aan het voorgehouden asielrelaas.

Met de argumentatie dat zij gehard is en niet snel panikeert, kan zij evenmin overtuigen. Indien verzoekster werkelijk een vrees voor vervolging zou koesteren, kan men verwachten dat zij sneller haar land van herkomst zou verlaten hebben. Waar zij aangeeft dat zij toen de bedreigingen bleven aanhouden, besliste te vluchten, toont zij niet aan dat zij enige spoed aan de dag heeft gelegd.

Uit haar verklaringen blijkt immers dat zij sinds juni 2018 regelmatig telefonische bedreigingen heeft ontvangen tot en met januari 2019, één keer zou haar winkel beklad zijn geweest met rode verf en één keer werd er een steen binnen geworpen, terwijl zij Colombia evenwel pas verlaten heeft op 7 april 2019, aldus tien maanden nadat de bedreigingen zouden zijn begonnen. Een dergelijke handelswijze getuigt niet van een gegronde vrees voor vervolging noch van een reëel risico op ernstige schade.

Waar verzoeker meent dat de verwerende partij zich niet uit te spreken heeft over de aard van de bedreigingen aangezien zij niet heeft onderzocht wat het "*gota a gota systeem*" precies inhoudt, doet zij geen afbreuk aan de pertinente vaststellingen met betrekking tot de aard van de bedreigingen. Ook de Raad acht het ongeloofwaardig dat de schuldeisers haar slechts telefonisch contacteerden zonder haar ooit fysiek benaderd te hebben te meer verzoekster bleef weigeren om in te gaan op hun eisen.

Uit de informatie die verzoekster zelf bijbrengt over dit "*gota a gota systeem*" blijkt overigens dat dergelijke schuldeisers meedogenloos zijn bij het innen van schulden, vaak gewapend, en soms eisen van de verkopers dat zij drugs verkopen, waardoor de verkopers in een cyclus van afpersing terechtkomen. Ook staat hierin te lezen dat de schuldenaren bedreigd en aangevallen worden.

De Raad stelt voorts dat vooraleer internationale bescherming kan worden ingeroepen, eerst alle nationale middelen op redelijke wijze dienen te zijn uitgeput. Dit vloeit voort uit artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en luidens hetwelk vereist is dat de verzoeker de bescherming van zijn land niet kan, of uit hoofde van de vrees voor vervolging op grond van de in datzelfde artikel bepaalde criteria niet wil, inroepen enerzijds, en uit de bepalingen van artikel 48/4 van de voormelde wet krachtens dewelke ook voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus is vereist dat de asielzoeker zich niet onder de bescherming van zijn land van herkomst kan of, wegens het reële risico op ernstige schade, wil stellen anderzijds.

De Raad herinnert aan artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet dat bepaalt dat vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door "niet-overheidsactoren, indien kan worden aangetoond dat de actoren als bedoeld in a) en b), inclusief internationale organisaties, geen bescherming als bedoeld in § 2 kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade". De bewoordingen in de wet impliceren een vermoeden van overheidsbescherming dat evenwel weerlegbaar is. De bewijslast hier ligt bij de verzoeker om internationale bescherming.

Nog volgens artikel 48/5, § 2, tweede lid van de Vreemdelingenwet moet deze overheidsbescherming doeltreffend en van niet-tijdelijke aard zijn en wordt deze in het algemeen geboden wanneer de actoren omschreven in het eerste lid redelijke maatregelen treffen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade, onder andere door het instellen van een doeltreffend juridisch systeem voor

opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen, en wanneer de betrokken verzoekers toegang hebben tot een dergelijke bescherming. Verzoekster moet aldus aannemelijk maken dat zij alle, in haar individuele omstandigheden, redelijke en nuttige beschermingsmogelijkheden vanwege de Colombiaanse overheid heeft uitgeput, wat *in casu* niet het geval is.

Met het louter verwijzen naar algemene informatie over het gebrek aan beschermingsmogelijkheden in Colombia plaatst verzoekster de gedane concrete vaststellingen niet in een ander daglicht. Bovendien is er in deze informatie louter sprake van het feit dat in bepaalde gebieden in Colombia, duizenden in armoede leven met weinig toegang tot openbare diensten, waardoor het voor de gewapende groepen gemakkelijk wordt om te rekruteren. Hierin wordt tevens gesteld dat er in deze gebieden te weinig aanklagers, rechercheurs, rechters en politie zijn om in een adequate bescherming en justitie te voorzien. Verzoekster toont dan ook niet aan dat zij zich in dezelfde situatie bevond noch dat zij alle mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput, of in geval van eventuele toekomstige problemen bij terugkeer naar Colombia desgevallend geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de Colombiaanse autoriteiten.

2.4. Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.5. In zoverre verzoekster zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op haar asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Verzoekster toont ingevolge deze vaststellingen niet aan dat zij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.6. Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld als volgt:

“Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd onder Uribe en Santos een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg gehad. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord.

Op 7 februari 2017 gingen de vredesonderhandelingen tussen de Colombiaanse overheid en de tweede grootste rebellengroepering, het ELN van start. Het intern gewapend conflict met het ELN bleef onder de huidige president Duque evenwel voortduren. Confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen vinden nog steeds plaats in diverse regio's van Colombia. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn.

Zowel uit de UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum Seekers from Colombia” van september 2015, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/560011fc4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 13 november 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_veiligheidssituatie_colombia_20191113.pdf en de

COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 27 juli 2020, beschikbaar op https://cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie_20200727.pdf blijkt echter duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen, de NIAG's (new illegal armed groups) en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het platteland in Norte de Santander, Arauca, Nariño, Cauca, Valle del Cauca, Chocó, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Córdoba en Putumayo. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade tengevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er van 1 januari tot 23 september 2019 72 confrontaties waren tussen de overheid en gewapende groeperingen en tussen gewapende groeperingen onderling waarbij burgerslachtoffers te betreuren vielen ten gevolge van het algemeen geweld. De meeste van deze incidenten vonden plaats in de regio Catatumbo, Norte de Santander, de regio Bajo Cauca in Antioquia en in Arauca. Bij deze 72 incidenten vielen slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers, waaronder doden en gewonden. Uit de meest recente cijfers blijkt dat ook gedurende de periode van 1 december 2019 tot 1 juni 2020 het gewapend geweld zich voornamelijk afspeelt tussen de verschillende gewapende groeperingen onderling of de gewapende groeperingen en de militairen of politie. Het gaat om 260 incidenten waarvan bij 26 incidenten een beperkt aantal burgerslachtoffers viel. Gedurende deze referentieperiode vonden de meeste incidenten plaats in Cauca, Antioquia, Norte de Santander, Valle del Cauca en Nariño. Uit de geraadpleegde bronnen blijkt dat het aantal burgerslachtoffers tengevolge van willekeurig geweld de afgelopen jaren zeer beperkt blijft in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in Colombia, dat in 2020 bijna 51 miljoen bedraagt <https://worldpopulationreview.com/countries/colombia-population>.

Het gros van de gewelddadige incidenten die zich in Norte de Santander, Arauca, Nariño, Cauca, Valle del Cauca, Chocó, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Córdoba en Putumayo afspelen neemt echter de vorm aan van doelgerichte moorden, bedreigingen en aanvallen op openbare voorzieningen en infrastructuur. Dit geweld is echter doelgericht en niet willekeurig van aard.

In de overige regio's en in de (groot)steden van Colombia is er geen sprake van een gewapend conflict en wordt het geweld gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing.

Te benadrukken valt dat het geweld in de steden slechts in geringe en indirecte mate gelieerd is aan het gewapend conflict in de bovenvermelde departementen. Bij de moorden die in de steden worden gepleegd worden veelal burgers met een specifiek profiel geviséerd, zoals bijvoorbeeld vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten. Dit geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met art. 48/4, §2, c) Vw. en houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Het gemeenrechtelijk crimineel geweld in de Colombiaanse grootsteden, waaronder ontvoeringen, drugshandel en afpersingen, kadert evenmin binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviséerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige

bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.”.

Deze motieven vinden steun in het dossier en worden door verzoekster niet betwist.

Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat er in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar Colombia een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c), van de Vreemdelingenwet.

2.7. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op een april tweeduizend eenentwintig door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF